

Februári napsugár

Az ablaksarkán nézd ezt a tenyérnyi
Csiklandozó napsugarat!
Hogy fészkelődik: hol tudna beférni
A fekete papír alatt.

Oly félenken próbálkozik szegényke,
Olyan szemérmes, oly riadt
És büntudatos: bocsánatot kérne
A hosszú tél miatt.

Jőjj kicsikém, nézd két sarkig kitárom
Ölelésedre: ablakom.
Ezen a dermedt városi kopáron
Melegecskédet szomjazom.

Jőjj, testvérkém, te nem vagy bűnös benne,
És én is ártatlan vagyok.
Jaj, ez a rossz föld paradicsom lenne...!
Engedjétek be a napot!

(Szeged, 1943. febr. 21.)

A Tisza-hídon

Tavaszdodik.
Feszeng a föld, még abrosztalan asztal.
Kutyuska szellő tavalyi haraszttal
Marakodik.

Zörgő kocsik
Vigan kocognak, gőzölög a trágya.
Egy nyiszlett veréb a jó sorsot áldva
Nyalakodik.

A Tisza-híd
Elzsibbadott köveit mártogatja
És tükrében tótágast táncoltatja
Pilléreit.

Elandalít
A sugarak bizsergő citerája.
Feledteti a mai nap csodája
A tegnapi.

A tegnapit...
S a holnapot, mely Isten tudja, lesz-e? —
A gyárak füstje, messze, messze, messze
Az ég felé kívánkozik.

(Szeged, 1943. febr. 22.)

SIK SÁNDOR